



FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: FRP/634/2012/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

431/2012. (XII. 19.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) panaszos¹ 2012. július 23-án előterjesztett **panaszát** a 2012. december 19-én tartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a Kerületi Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedésre nem került sor.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

A panaszos 2012. július 23-án jelentkezett be a Testület ügyfélszolgálati irodájára, ahol a kapott időpontban, július 26-án jelent meg és mondta jegyzőkönyvbe panaszát.

Előadása szerint 2012. július 18-án vagy 19-én foganatosítottak vele szemben rendőri intézkedést otthonában, amellyel szemben 2012. július 25-én a Kerületi Rendőrkapitányságnál is panasszal élt. A rendőrséghez benyújtott panasz másolatát egyúttal a Testület rendelkezésére bocsátotta. Hozzáteszi, hogy a beadványon szereplő július 4-ei vagy 5-ei dátum elírás, az eset az elmúlt héten történt.

A rendőrök a fenti napok egyikén dél körül törtek be a lakásába, amíg a panaszos betegen feküdt az ágyában. Az egyik rendőr megkérdezte tőle, hívjon-e mentőt, de a panaszos nemmel felelt. A rendőrök ennek ellenére kihívták a mentőket, akik meg is érkeztek, a panaszos azonban jelezte nekik, hogy nem szorul ellátásra.

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

A két rendőr mintegy 20-30 percig „mászált” a lakásában. A panaszos nem tudja, hogy a rendőrök érkezésükkor csengettek-e, mert aludt, de a bejárati ajtaját betörték, és azzal tönkre is tették. Megjegyzi, hogy a kiérkező rendőröknél házkutatási parancs vagy egyéb irat nem volt, őt semmilyen tájékoztatásban nem részesítették az eset során.

20-30 perc elteltével a rendőrök visszaadták a panaszos iratait, majd távoztak. Kb. 2 óra elteltével tudott a panaszos újra felkelni, ekkor látta, hogy a rendőrök villanyórát is leszerelték és elvitték, de arról sem hagytak nála semmilyen dokumentumot. A panaszos a rendőrökön kívül más személyt nem látott, azonban úgy gondolja, mások is jelen lehettek.

A következő pénteken a panaszos elment az ELMŰ-höz, ahol arról tájékoztatták, hogy nincs tudomásuk az esetről.

A panaszos elmondja, hogy nem hajlandó újra rendbe hozatni a bejárati ajtaját, inkább szállodába költözik addig, amíg a rendőrség ezt meg nem teszi helyette. A panaszos előadja, hogy az intézkedő rendőrök felvételeket is készítettek a megrongált bejárati ajtóról, és felhívták a figyelmét arra, hogy a rendőrkapitányságon jelezze, hogy kára keletkezett. Hozzáteszi, hogy a vizsgálat elősegítése érdekében maga is készíteni fog fényképfelvételeket az ajtóról, és ezeket meg is küldi a Testületnek.

Az ügy előzményeként elmondta továbbá, hogy lakását eladta, a magyar nyelven készített adásvételi szerződést azonban nem értette teljesen, és egy barátja szerint „átverték”, így az ügyben bírósághoz fordult. A másik szerződő fél rendszeresen megpróbál bejutni a lakásba, amely esetekben rendőrt hív.

A panaszos kéri, hogy a Testület kezdeményezze a rendőrségen megindult panasz eljárás felfüggesztését, és vegye át az ügy kivizsgálását.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a panaszos lakóhelye szerint illetékes, vagyis a Kerületi Rendőrkapitányságának vezetőjéhez, és kérte a panaszos által leírt eseménnyel összefüggésben a rendőrségi iratok rendelkezésre bocsátását.

1) A rendőrség válaszul megküldte az intézkedő rendőrök jelentését és a panaszos megrongálódott ajtajáról készített két fényképfelvételt.

A rendőrségi válasz nem utal rá, hogy a panaszos azonos események miatt a rendőrségen is panaszt tett volna, és az ügyben rendőrségi panasz eljárás vette volna kezdetét.

2) Jelentésük szerint a rendőrök a panaszossal szemben 2012. július 19-én 13 óra 36 perctől kezdődően foganatosítottak intézkedéseket: előbb a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 29. §-ának (1) bekezdése alapján igazoltatták, a jogszabályhely (4) bekezdése alapján átvizsgálták, majd az Rtv. 37. § b) pontjára figyelemmel – mint önmagát vagy más veszélyeztető személyt – biztonsági intézkedés alá vonták. Az intézkedés során a rendőrök a panaszossal szemben nem alkalmaztak kényszerítő eszközt.

A jelentés a történeteket a következőképpen részletezi. 12 óra 15 perckor az intézkedő rendőrök K. A. r. tőrm., ügyeletes tiszt helyettes utasítására jelentek meg a panaszos lakcímén, mivel az ELMŰ munkatársai arról tettek bejelentést, hogy a címen többszöri kopogtatás ellenére sem nyitott nekik senki ajtót, ugyanakkor látnak valakit, aki egy ágyon, mozdulatlanul fekszik.

A helyszínre kiérve a rendőrök felvették a kapcsolatot az ELMŰ munkatársaival, akik kérdésre válaszolva elmondták, hogy aznap 12 óra körül érkeztek ki a fenti címre. Ott mintegy fél évvel korábban már kikapcsolták az áramot, de idővel valaki visszakötötte a szolgáltatást az ELMŰ tudta nélkül, amivel kb. 250 000 Ft kárt okozott. AZ ELMŰ munkatársai azzal a céllal jelentek meg a lakásnál, hogy az áramszolgáltatást megszüntessék. Megpróbálták bejutni a lakásba, ám többszöri csengetés és erőteljes kopogtatás ellenére sem nyitotta ki senki az ajtót. A bejárati ajtóval szemben lévő tükörben ugyanakkor egy ágyat látták, és azt feltételezték, hogy azon egy ember fekszik, mivel a lába a tükörben szintén látható volt. Ezt követően 12 óra 13 perckor értesítették a munkások a rendőrséget.

A helyszínre kiérve a rendőrök kopogtatással és csengetéssel, továbbá „Rendőrség, nyissa ki az ajtót!” szavak előrebocsátásával próbáltak bejutni a lakásba, ám nekik sem nyitott senki ajtót. Ők is látták ugyanakkor a bejárati ajtóval szemben lévő tükörben az ágyat, amiről lelógott egy láb, és arra a következtetésre jutottak, hogy fekszik ott valaki.

Ezt követően a rendőrök felvették a kapcsolatot a szomszédal, aki kérdésre válaszolva elmondta, hogy a panaszossal körülbelül két napja beszélt utoljára, és hozzátette: arról is tudomása van, hogy a panaszos többféle betegségben is szenved.

A rendőrök a történeteket jelentették K. B. r. hadnagynak, aki utasítást adott a lakásba történő behatolásra a bent lévő személy életének és testi épségének védelme érdekében.

Ennek megfelelően 12 óra 40 perckor Sz. B. r. őrm. egy erőteljes lábmozdulattal, úgy, hogy a lehető legkisebb kárt okozza, berúgta a lakás bejárati ajtaját. Bejutva a rendőrök azt tapasztalták, hogy az ágyon a panaszos fekszik „elégé önkívületlen” állapotban. A panaszos a rendőrök kérdéseire zavartan válaszolt, közölte, hogy nem érzi jól magát, azt állította továbbá, hogy nem hallotta az erőteljes kopogtatást, illetve a csengetést sem, nem tűnt fel továbbá neki, hogy a rendőrök behatolnak a lakásába. A panaszos ezen felül úgy nyilatkozott, hogy cukorbeteg, és ugyan beadta magának az inzulint, táplálékot nem fogyasztott, ezért legyengült.

Az eseményeket a rendőrök jelentették a központnak, amely gondoskodott az Országos Mentőszolgálat (a továbbiakban: OMSZ) értesítéséről.

Az OMSZ ápolója 13 órakor érkezett a helyszínre, és azonnal megkezdte a panaszos ellátását. Az ápoló megerősítette a panaszos azon állítását, hogy cukorbeteg, és közölte a panaszossal, hogy el fogják szállítani egy egészségügyi központba. Erről a lehetőségről azonban a panaszos önszántából lemondott, az ezzel kapcsolatos lemondó nyilatkozatot aláírta, így a mentők végül nem szállították el.

Az ELMŰ munkatársai kitöltötték a helyszínen egy ténymegállapítási jegyzőkönyvet, amelyben ismertették a történeteket, és azt, hogy sor került a lakás elektromos szolgáltatásának kikapcsolására. A jegyzőkönyvet a rendőrök is aláírták.

A jelentés végül rögzíti, hogy a lakás bejárati ajtajának megrongálódásáról négy fénykép felvétel készült, amelyeket a rendőrök a jelentéshez csatoltak, és a panaszosnak a rongálással kapcsolatos szükséges felvilágosítást megadták.

2) A rendőrök által megküldött két fényképfelvételen a panaszos megrongálódott ajtaja, és annak szintén megrongálódott zárszerkezete látható.

III.

1) A Testület a panaszeljáráásban mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy a hatásköre alapján valamennyi panaszosi sérelem kivizsgálását elvégezheti-e.

A Testület eljárását az Rtv. a IX. Fejezetében, Jogorvoslatok alcím alatt szabályozza. Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az, „akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette [...] kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálja [sic!] el”.

Az idézett rendelkezés értelmében a Testület hatáskörébe kizárólag azon rendőri intézkedések és mulasztások vizsgálata tartozik, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri tevékenység általános elveinek és szabályainak érvényesülése (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),
- a rendőri intézkedések vagy azok elmulasztása (különösen: igazoltatás, ruházat-csomag- jármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),
- a kényszerítő eszközök törvényes alkalmazása (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegosztatás stb.)

tekintetében van hatásköre eljárni és az adott intézkedést, cselekményt, vagy mulasztást vizsgálni abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

A fentiekből következik, hogy a Testület kizárólag a rendőrség és a rendőrök tevékenységét és eljárását vizsgálhatja. Jelen esetben ugyanakkor megállapítható – hiszen a rendőri jelentések egyértelműen rögzítik, és a panaszos előadása sem zárja ki –, hogy a lakás villanyórájához a sérelmezett események alkalmával nem a rendőrök, hanem az ELMŰ munkatársai nyúltak hozzá.

Erre figyelemmel a Testületnek nem állt módjában vizsgálni a panaszos azon panaszait, amelyek a villanyóra leszerelésével voltak kapcsolatosak.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrség által rendelkezésre bocsátott dokumentumok alapján – figyelemmel az intézkedés idején hatályos Rtv. és a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – vizsgálat tárgyává tette ugyanakkor a rendőrök azon eljárását, hogy a

panaszos lakásába bebocsátás hiányában behatoltak, ott 20-30 percig bent is maradtak és a panaszoshoz mentőt hívtak.

A fentiek alapján a Testület arra a megállapításra jutott, hogy a rendőri intézkedés érintette a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye II. cikkében foglalt emberi méltósághoz fűződő jogát, a VI. cikkben foglalt, magán- és családi élete, valamint otthona tiszteletben tartásához, továbbá a XIII. cikkben biztosított, tulajdonhoz való jogát.

2) A Testület elsőként az eljáró rendőrök intézkedési kötelezettségét értékelte az alábbiak szerint.

Jelentésük tanúsága szerint az intézkedő rendőrök az adott napon 12 óra 15 perckor az ügyeletes tisztt helyettesének utasítására jelentek meg a panaszos lakcímén, mivel az ELMŰ munkatársai arról tettek bejelentést, hogy a címen többszöri kopogtatás ellenére sem nyitott nekik senki ajtót, ugyanakkor látnak valakit, aki mozdulatlanul fekszik az ágyon.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdésének értelmében a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség óvja az ember jogait.

A veszélyhelyzetben e rendelkezésből fakadó kötelezettségeket az Rtv. 37. §-a konkretizálja, amely szerint a rendőr – egyebek mellett – az önvészélyes állapot vagy a személyeket közvetlenül fenyegető veszélyhelyzet megszüntetése érdekében megteszi a veszélyhelyzet elhárításához, megszüntetéséhez haladéktalanul szükséges, a feladatkörébe tartozó intézkedéseket.

Jelen esetben az ELMŰ munkatársai rendőrségen tett bejelentésükben arról számoltak be, hogy nem tudnak bejutni egy lakásba, mivel a bent tartózkodó személy a csengetésükre, kopogtatásukra nem reagál. Mivel ez az előadás felvette annak a lehetőségét, hogy a lakásban tartózkodó személy rosszul lett, esetleg baja esett, vagyis testi épsége, sőt akár élete is veszélyben lehet, a Testület úgy ítélte meg, hogy a rendőrök indokoltan döntöttek a helyszínen intézkedés kezdeményezése mellett.

A konkrét események kapcsán megállapítható volt tehát, hogy az ELMŰ munkatársai által tett bejelentés a rendőrség oldalán egyértelműen intézkedési kötelezettséget keletkeztetett.

3) A panaszos kifogásolja, hogy intézkedési kötelezettségük teljesítése keretében a rendőrök betörték lakásának az ajtaját és oda engedély nélkül behatoltak.

A panaszbeadvány ezzel összefüggésben rögzíti, hogy a rendőrök az adott napon dél körül törtek be a lakásába, amíg a panaszos betegen feküdt az ágyában. A panaszos nem tudja, hogy a rendőrök érkezésükkor csengettek-e, mert aludt, de a bejárati ajtaját a behatolás alkalmával tönkretették. Megjegyzi, hogy a kiérkező rendőröknél sem házkutatási parancs, sem egyéb irat nem volt.

A rendőri jelentések tanúsága szerint a kikerülő rendőröket az ELMŰ munkatársai fogadták, akik kérdésre válaszolva elmondták, hogy aznap 12 óra körül érkeztek ki a fenti címre. Ott mintegy fél évvel korábban már kikapcsolták az áramot, de idővel valaki visszakötötte a szolgáltatást az ELMŰ tudta nélkül, amivel kb. 250 000 Ft kárt okozott. AZ ELMŰ munkatársai azzal a céllal jelentek meg a lakásnál, hogy az áramszolgáltatást megszüntessék. Megpróbálták bejutni a lakásba, ám többszöri csengetés és erőteljes kopogtatás ellenére sem nyitotta ki senki az ajtót. A bejárati ajtóval szemben lévő tükörben ugyanakkor egy ágyat látták, és azt feltételezték, hogy azon egy ember fekszik, mivel a lába a tükörben szintén látható volt. Ezt követően 12 óra 13 perckor értesítették a munkások a rendőrséget.

A jelentés szintén rögzíti, hogy a helyszínre kiérve a rendőrök kopogtatással és csengetéssel, továbbá „Rendőrség, nyissa ki az ajtót!” szavak előrebocsátásával próbáltak bejutni a lakásba, ám a panaszos nekik sem nyitott senki ajtót. Ők is látták ugyanakkor a bejárati ajtóval szemben lévő tükörben az ágyat, amiről lelógott egy láb, és arra a következtetésre jutottak, hogy fekszik ott valaki. Ezt követően a rendőrök felvették a kapcsolatot a szomszédal, aki kérdésre válaszolva elmondta, hogy a panaszossal körülbelül két napja beszélt utoljára, és hozzátette: arról is tudomása van, hogy a panaszos többféle betegségben is szenved. A rendőrök a történetet jelentették K. B. r. hadnagynak, aki utasítást adott a lakásba történő behatolásra a bent lévő személy életének és testi épségének védelme érdekében. Ennek megfelelően 12 óra 40 perckor Sz. B. r. őrm. egy erőteljes lábmozdulattal, úgy, hogy a lehető legkisebb kárt okozza, berúgta a lakás bejárati ajtaját.

A panaszosi kifogás megítélése kapcsán a Testület utal az Rtv. 13. és 39. §-ában foglalt előírásokra. Az Rtv. 13. §-ának (3) bekezdése értelmében, ha a rendőrt az intézkedés megtételében tárgy akadályozza, azt eltávolíthatja, vagy az akadályt más módon elháríthatja, az ezzel okozott kárért a rendőrségnek az intézkedés alapjául szolgáló cselekményben vétlen károsultat kártalanítani kell. Az Rtv. 39. §-ának (1) bekezdés pedig úgy rendelkezik, hogy a rendőr magánlakásba bebocsátás vagy hatósági határozat nélkül nem léphet be, illetve nem hatolhat be, kivéve – egyéb esetek mellett – közveszély, továbbá az életet vagy testi épséget fenyegető közvetlen veszély elhárítása, illetőleg az ilyen veszélyben lévők kimentése érdekében;

A Testület a rendőri fellépés jogszerűségének megítélésekor különös jelentőséget tulajdonított annak a körülménynek, hogy mind az ELMŰ munkatársai, mind pedig a rendőrök próbáltak zajkeltéssel (kopogással, csengetéssel) és kiabálással bejutni a lakásba, ám a panaszos – annak ellenére, hogy bizonyosan a lakásban tartózkodott – a kitaró és időben is elhúzódó próbálkozásokra egyáltalán nem reagált, valamint annak is, hogy a rendőrök a szomszédot is felkeresték és nyilatkoztatták, aki arról számolt be, hogy a panaszos számos betegségben szenved. Ezek a körülmények a Testület megítélése szerint kellően komoly gyanút ébreszthettek a rendőrökben azzal kapcsolatosan, hogy a panaszos segítségre szorul, amely gyanú alapján indokoltan döntöttek arról, hogy behatolnak a panaszos lakásába.

A Testület ezért úgy ítélte meg, hogy az Rtv. fent idézett 13. § (3) bekezdése alapján a rendőrök az adott helyzetben – a bejutás érdekében – kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában törték be a panaszos lakásának ajtaját, és az Rtv. 39. §-ának szintén utalt rendelkezése alapján jogszerűen hatoltak be az ingatlanba.

A Testület ezért úgy ítélte meg, hogy a rendőrök, a panaszos magán- és családi életének, valamint otthonának tiszteletben tartásához fűződő jogát, illetve a tulajdonhoz való

alapvető jogát nem sértették meg azzal, hogy a panaszos lakásába a bejáratú ajtó betörésével behatoltak.

4) A panaszos a rendőri fellépéssel összefüggésben azt is kifogásolja, hogy a behatolást követően a rendőrök mentőt hívtak hozzá.

A panaszos beadványa rögzíti, hogy az egyik rendőr megkérdezte tőle, hívjon-e mentőt, de a panaszos nemmel felelt. A rendőrök ennek ellenére kihívták a mentőket, akik meg is érkeztek, a panaszos azonban jelezte nekik, hogy nem szorul ellátásra.

A rendőrségi iratok tanúsága szerint a lakásba bejutva a rendőrök azt tapasztalták, hogy az ágyon a panaszos fekszik „elégé önkívületlen” állapotban. A panaszos a rendőrök kérdéseire zavartan válaszolt, közölte, hogy nem érzi jól magát, azt állította továbbá, hogy nem hallotta az erőteljes kopogtatást, illetve a csengetést sem, nem tűnt fel továbbá neki, hogy a rendőrök behatolnak a lakásába. A panaszos ezen felül úgy nyilatkozott, hogy cukorbeteg, és ugyan beadta magának az inzulint, táplálékot nem fogyasztott, ezért legyengült. Az eseményeket a rendőrök jelentették a központnak, ami gondoskodott az OMSZ értesítéséről.

A panaszosi kifogás értékelése kapcsán a Testület figyelemmel volt az Rtv. már idézett 2. §-ára, valamint a 37. § azon rendelkezésére, amely szerint a rendőr az önvészélyes állapot vagy a személyeket közvetlenül fenyegető veszélyhelyzet megszüntetése érdekében – egyéb intézkedések mellett – intézkedik az önmagát veszélyeztető állapotban lévő személy orvosi vizsgálatára, és közreműködik az egészségügyi intézetbe történő szállításában.

A Testület hitelesnek fogadta el a rendőri jelentésben foglaltakat arra vonatkozóan, hogy a panaszos a rendőrök érkezésekor zavartan viselkedett, nehezen orientálódott, hiszen a panaszos maga is arról számolt be, hogy nem észlelte a bejutással kapcsolatos próbálkozásokat – noha a csengetés, dörömbölés és az ajtó berúgása minden bizonnyal jelentős zajjal járt –, és utólag azt sem tudta megmondani, kik voltak jelen a lakásban.

A Testület megítélése szerint a kikerülő rendőröknek a hivatkozott jogszabályi rendelkezések alapján kötelességük volt annak tisztázása, hogy a panaszos egészségét veszélyeztető helyzet áll-e fenn, amely kérdés megítélése nyilvánvalóan egészségügyi ismeretek alkalmazását kívánta volna meg tőlük. Ezen kompetenciájukat meghaladó szakkérdés eldöntéséhez hívtak a rendőrök mentőt a panaszoshoz. A kikerülő ápoló a rendőrök gyanúját megerősítette és a panaszos ellátását indokoltan ítélte, ám mivel ahhoz a panaszos ahhoz nem járult hozzá, ellátásban végül nem részesítette.

A fenti gondolatmenetre alapítva a Testület a rendőri fellépés jogszerűségének vizsgálatakor hasonló eljárást követett, mint azon esetekben, amikor az intézkedés oka valamely szabálysértési vagy büntetőjogi tényállásba ütköző cselekmény gyanúja. Ilyen esetekben a Testület nem foglal állást abban a kérdésben, hogy az adott cselekményt az érintett elkövette-e, hanem csupán azt vizsgálja, hogy a rendőrökben alappal merülhetett-e fel az a – szabálysértési vagy büntetőeljárás megindításához szükségesnél egyébként alacsonyabb szintű – gyanú, hogy ilyen cselekményre sor került.

Jelen helyzetben a Testület arra a megállapításra jutott, hogy az eset körülményei, így a rendőrök saját tapasztalatai és a szomszéd által tett nyilatkozat, kellő alapot szolgáltatottak

ahhoz, hogy az eljáró az Rtv. 37. §-ában meghatározott feltételekre alapítva, a panaszos egészségi állapotának felmérése érdekében a mentő kihívása mellett döntsenek.

A fentiek alapján a Testület úgy ítélte meg, hogy a rendőrök eljárása az adott helyzetben megfelelő volt, és nem sértette a panaszos emberi méltóságát.

5) A panaszos végül azt is kifogásolta, hogy a bejutást követően a rendőrök mintegy 20-30 percig a lakásban maradtak, ott „mászáltak”, azután visszaadták a panaszos iratait, és távoztak.

A rendőrségi iratokból az derült ki, hogy miután a rendőrök a lakásba bemenetek, tájékoztatták az ügyeletet tapasztalataikról és a panaszos állapotáról, majd az ügyelet értesítette a mentőket, a mentők hamarosan kiérkeztek, és az ápoló megvizsgálta a panaszost, aki azonban az ellátásába és az elszállításába nem egyezett bele. Ez alatt az idő alatt továbbá az ELMŰ munkatársai is elvégezték a szolgáltatás kikapcsolását és az esetről jegyzőkönyvet vettek fel.

A panaszosi kifogást a Testület az Rtv. 15. § (1) bekezdésében rögzített arányossági követelményre figyelemmel értékelte, ami szerint a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával.

Fentebb a Testület az intézkedés jogszerű céljának minősítette azt, hogy a rendőrök intézkedésük keretében meg kívántak győződni arról, hogy a panaszos segísége vagy orvosi ellátásra szorul-e, egészséges-e. Ezen cél elérése érdekében hajtották végre a fent leírt cselekményeket, vagyis gondoskodtak a mentők értesítéséről, megvárták az ápoló kiérkezését és azt is, amíg az ápoló megvizsgálja a panaszost. Ezen történések ismeretében a Testület azt, hogy a rendőrök a panaszos lakásában mintegy 20-30 percet töltöttek el, nem tekintette indokolatlanul hosszú időnek.

A Testület amiatt, hogy az intézkedés során a rendőrök 20-30 percig tartózkodtak bent a panaszos lakásában a panaszos tulajdonhoz való alapvető jogának a megsértését nem tartotta indokoltnak megállapítani.

6) A panaszos azon elvárásával kapcsolatban, hogy a bejárati ajtót a rendőrség hozza helyre, a Testület tájékoztatja a panaszost, hogy az Rtv. 13. § (3) szakasza értelmében a rendőrségtől követelheti kára megtérítését, ez azonban anyagi kompenzációt (kártalanítást) jelent, nem pedig a javítási munkák elvégzését. Amennyiben a panaszos a bejárati ajtaját megjavíttatja, az ezzel felmerült költségek megtérítését kérheti a rendőrségtől a fent idézett törvényi rendelkezés alapján.

IV.

A konkrét események kapcsán a Testület szerint megállapítható volt, hogy az ELMŰ munkatársai által tett bejelentés a rendőrség oldalán egyértelműen intézkedési kötelezettséget keletkeztetett. Azzal, hogy a rendőrök a panaszos lakásába a bejárati ajtó betörésével jutottak be, a Testület megítélése szerint a panaszos magán- és családi életének, valamint otthonának tiszteletben tartásához fűződő jogát, illetve a tulajdonhoz való alapvető jogát nem sértették

meg. A panaszos a rendőri fellépéssel összefüggésben azt is kifogásolta, hogy a behatolást követően a rendőrök mentőt hívtak hozzá. A Testület úgy értékelte továbbá, hogy a rendőrök ezen eljárása az adott helyzetben megfelelő volt, és nem sértette a panaszos emberi méltóságát. Végül amiatt, hogy az intézkedés során a rendőrök 20-30 percig tartózkodtak bent a panaszos lakásában a Testület a panaszos tulajdonhoz való alapvető jogának a megsértését nem tartotta indokoltnak megállapítani.

Mivel tehát a konkrét esetben nem történt alapjogsértés, a Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a panasznak az intézkedést foganatosító szerv vezetőjéhez való áttételéről döntött.

Budapest, 2012. december 19.

Dr. Juhász Imre
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf
előadó testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET